

Senki sem érti, miért nem utazom többé a társasággal. Pedig igazán hálás lehetek a bankomnak, hogy válságos időkben is ügyel beosztottai egészségére. Havonta befizeti osztályunkat a hetven kilométerre levő kisváros termálszodájába. Mintha egyenesen nekem szeretne kedvezni, nagylelkűen finanszírozza az utat vissza a gyermekkoromba. Szét-húzzuk a szűrkévé koszlott mustársárga függönyö-

44 Berniczky Éva

RONCSWELLNESS

ket, vadonatrégi film pereg. Bámulunk ki az ablakon, míg lepukkant autóbuszunk eldöcög az élet harminchat fokos vízéhez. Áldás annak minden cseppje, duruzsolják a kolleganőim az utazás alatt. Egyet kell értenem velük, negyven év távlatából is. Bár megérkezésünk után, amikor tüdőre szívom a medence felől szálló sókat, határozott különbséget érzek hajdani és jelenlegi kipárolgás között. Annak idején, higgyék el, bizonygatom a többieknek, a maró klórszagban édeskés rózsailat keringett. Az intézmény egykori igazgatója betegesen rajongott a rózsákért. Minden talpalatnyi földet azzal ültetett be az uszodát övező parkban. Hol van már az a fegyelmezett romantika?

A rózsák helyén most jelentéktelen oxalisszőnyeg rojtosodik. A vízben araszolók némelyike időnként heccből kiugrik a partra, letép egy fogásnyit a virágágyások dísznövényéből. A közepén barna mintázatú négylevelű elég savanyú, úgy tartják, szerencsét hoz. Azért babonásoknak sem árt figyelni a mennyiségre. A medencében úszkáló társaságot nem ejtették a fejére, jól tudja, módjával ehét a csemegéből, különben megárt. Talán a szerencsehere okolható a visszafordíthatatlan pusztulásért. Egyedül a víz dacol, azóta sem hullott elemeire. A burkolat ellenben mind hiányosabb, a kapaszkodók rozsdállanak. A víztükröt sávokra osztó műanyag huzalok megereszkedve tünedeznek el a habokban. Többnyelvű úszóegyletünk tudomást se vesz a halódásról, elégedetten lubickol, ázik, vagy éppen kitartóan gyúri a métereket. Az edzettebbek a medence fölé nyúló trambulín vastraverzén csimpaszkodva erősítik karizmaikat. Nők és férfiak vegyesen. Fel-felugranak a vízből a magasba, ügyesen elkapják a rozsdás vasrudat. Felhúzódkodnak-leereszkednek, tízszer, hússzor felhúzzák magukat. Mintha jutalmul kapták volna a gyakorlatokat.

Ha lehunyt szemmel tempózom, minduntalan az jut eszembe, hogyan nem tanultam meg úszni ezerkilencszázhatvankilencben, ugyanebben a medencében nyolcévesen. A jóképű és remek testű edző iszonyom, kapálódzásom ellenére kényszerített a víz alá. Milyen férfi lesz belőlem, ha ennyire félek, harsogta gúnyosan. Sárga fogai veszedelmesen mozogtak a szájában. Citromcápa, gondoltam halálra váltan. Akkor makacsoltam meg magam, azóta kívánok

segítség nélkül, önszántából megfulladni. Valamiért ez bizonyult bátrabb és komfortosabb döntésnek az erőszakkal szemben. A víz alatt nem hallottam az üvöltését, de hiába buktam gyöngyhalásként a mélybe, nem menekülhettem. Stopperrel mérte, mikor fogy el a levegőm, akkor villámgyorsan utánam vetődött, dühösen vonszolt a partra.

45

Amikor idáig jutok a visszarévedésben, szívesen váltok úszásnemet, saját történetem helyett kedvenc filmemben, A medencé-ben tem-pózom tovább. Azért nem vagyok elfogult, sem telhetetlen, helyzetem nem sokat változik, bizonyára a részeg Harry szerepét osztanák rám, egykori úszásoktatómra pedig Jean-Paulét. Kinyitom a szemem, Alain Delon-alakú fazont akár találhatok is játékomhoz, kiábrándító azonban, hogy a sok megfáradt asszonyosság között nem akad Romy Schneider. Hiába indítja újra a víz kolleganőimben szemlátomást a hormonokat. A víz és Michael Bublé hangjának selymes csobogása. A Sway with me folyik a hangszóróból. Boldogan mozdulnak vele, lebegnek önmegtermékenyülten. Mígnem betetőzőképpen a Feeling good bódulatában terülnek szét a felszínen. Nekem a ráncos Nina Simone-nal jön be leginkább az új élet. Az idő múlása teszi, vagy csak ilyen perverz az ízlésem, egyre megy. Inkább hallgatok róla, nem árulom el senkinek. A bankban nem sejtik, hogy nemcsak nem tartok többé velük, hanem szemérmetlenül meg is írom, hogyan himbálóznak tehetetlenül. Pedig nem az elkábított ötvenes asszonyokat akarom lefesteni, hanem a medencét. Az ásványi sók unottan füstölgő páráját, a füledt remegést. Elsősorban a tárgyak lebegését szeretném felidézni, csakhogy legtöbbször mozdul velük valaki. A hangszórókból ömlő kifogyhatatlan Michael Bublé egyáltalán nem könnyíti meg a dolgomat. Hangjától a nők élvezetükben alétan cuppognak a vízszínen. Félő, hogy a megerezkedett bőrük alól áramló ösztrogéntöménységben minden úszó egyed elnőstényiesül körülöttük. Valahol olvastam, hogy svéd tudósok szerint a női nemi hormon miatt kihalás fenyegeti a békákat. A természetes környezetben felgyülemlett ösztrogén hatására a hím ebihalakból nőstény békák fejlődhetnek ki. A medence partján vízi mentők, két férfi követi árgus szemmel mozgásunkat. Furcsa, hogy állig felöltözötten végzik munkájukat. Terepszínű varangyos ruhában. Gyakran rászólnak a rosszkodókra. Visszaszorítják a nőuralmat. Természetvédőként harcolnak a békák kihalása ellen.

Majdnem elhittem a rám osztott szerepet, miszerint azért váltam bankhivatalnokká, hogy minduntalan visszatérjek ebbe a harminchat fokos ásványi anyagoktól terhes vízbe. Szívrohamot is bevállalva leússzam a kötelező távot. Számoljam a métereket, ezernyolcvan a forrás eredetéig, ugyanennyi vissza. Örüljek, hogy az öltözőben már nem tarthatok kolleganőimmel. Ne lássam, hogyan nyitják a csapot a tusolóban. Képzeteletem a férfi-részlegben

tapasztaltak vezessék. Végül is mindegy, melyik oldalon élem meg a hiányt. A rózsákból úgylis koedukáltan nem folyik víz, miután nincsenek zuhanyrózsák. A fejünk fölött rozsdálló csövekből levegő szörccsög. Letört csapok, egy-egy csempe is hiányzik. Az öltözőkből eltűntek a fogasok, helyükön 46 kampók és szögek meredeznek. Nem számít, kibírjuk, így is érdemes, mert álca az egész leépülés, bársonyosra fiatalodott a bőrük, áradoztak elégedetten az asszonyok minden alkalommal a visszaúton.

Szerintem a bankunk azért lepett meg havonta az ingyen úszással, hogy saját szemünkkel győződjünk meg a pusztulásról, tanúsítsuk, a változás elengedhetetlen és visszafordíthatatlan. Addig szállított rendületlenül bűzös autóbusszával a siralmas helyszínre, míg a látvány ideálisra nem nyomja az uszoda árát. Amint eléri a tervezett összeget, vezérünk nyomban megvásárolja a komplexumot. Aztán felújítás után még egyszer utoljára nagylelkűen befizet bennünket a wellnessébe. Csak hogy rákapjunk a valódi kényeztetésre. Nem tudhatja, mennyivel kéjesebb érzés mindebből kimaradni, nem látni, nem hallani, nem vágyakozni. Felőlem pfujolhatnak az oxalis-pártiak, ha majd a maró klórszagban újra édeskés rózsaillat kering.

